

ὅπερ ἄφ' ἑαυτοῦ νὰ μὴ ἀποδεικνύηται, καίτοι ἀπατηλὸν, καίτοι ψευδές. Ἐν τόπῳ δὲ, ὡς ἡ Ἑλλάς, ἐν ᾧ, ἐνώπιον τῶν συνελεύσεων τοῦ δήμου, εὐκόλως παρασυρομένου ὑπὸ τοῦ λόγου, ἡ ἰσχὺς ἀνῆκεν εἰς τὸν μᾶλλον εὐγλωττον, οἱ διδάσκαλοι οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἐπιφέρωσι καὶ πράγματι ἐπέφερον σπουδαῖον ἀποτέλεσμα. Ἡ νεολαία συνωθεῖτο περὶ αὐτοὺς, ἀπληστος νὰ μνησθῇ εἰς τὴν τέχνην ἐκείνην τοῦ τὰ πάντα λέγειν καὶ τὰ πάντα ἀποδεικνύειν καὶ ὑπισχουμένην αὐτῇ τὸ ὄπλον τῆς παντοδυναμίας.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ταύτης ἀστασίας τῶν πνευμάτων, ὡς σελαγίζων ἀστήρ ἐπὶ τοῦ στερεώματος ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ὁ Σωκράτης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΡ. ΤΖΑΝΟΤΗΣ

ΤΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΔΕΣΜΩΤΗΡΙΑ

ΥΠΟ ΤΗΝ

ΔΕΣΜΟΤΕΙΑΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

(Συνέχεια· ἴδ. φυλλ. ΚΘ.)

Γνωστὸν ἐστίν ὅτι ἕκαστον ἔνταλμα συλλήψεως πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ τὴν ἀφορμὴν τούτου· τοῦτό ἐστι ἄφ' ἐνὸς μὲν ἐγγύθους ὡς πρὸς τὸν κατακρατούμενον, ἄφ' ἐτέρου δὲ εὐθύνῃ ὡς πρὸς τὸν δημόσιον ἐκείνον λειτουργόν, τὸν διατάττοντα τὴν φυλάκισιν. Ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Δήμου τὰ πάντα μετετρέπησαν· ἡ λέξις ἀναιτίως ἀπαντᾶται συγχρότατα ἐν ταῖς εἰρκτοσημειώσεσιν· ἔστιτε τὰ αἷτια εἰς ἡγελοῖα· «Ὑποπτος, — θεωρούμενος ὡς κανδηλάπτης, — πολιτικὰς αἰτίας, — ἔσχισε τὰς τοιχοκολλημένας προκηρύξεις, — περιεποιήθη τοὺς τραυματίας (Μιχαὴλ Allard, 4ῃ ἀπριλίου), — ἀπέλυσε τὰ ὕδατα τῆς

Vanne ὅπως πνίξῃ τοὺς ἰθνοφύλακας (Dufaux, ἀρχιεπιστάτης τῶν ὀρεγῶν), — συνεννόησις μετὰ τῶν Βερσαλλίων· Τινὲς τῶν μνημονευθεισῶν ἀφοριῶν πρὸς αἰτιολογίαν τῶν συλλήψεων εἰς ἡγελοῖα. Sibert, Νικόλαος, 3ῃ ἀπριλίου, «ἤρξατο ἐκ Tarbes καὶ μετέβαινεν εἰς Sèvres ὅπου διαμένει.» — Ganche, 4ῃ ἀπριλίου «εἶπεν ὅτι ἡ ἐθνικὴ φυλακὴ ὑπεχώρει.» — Lemoire Arthur, «δὲν ἐπλήρωσε τὸν ράπτῃν του, ὥστε «δὲν τῷ παρέδωκε τὰ φορέματά του.» — Moléon, 5ῃ ἀπριλίου, «ἐφημέριος τοῦ Ἀγίου Séverin,» Hédeline, Ἄλφονσος, «ὅτι ἔγραψεν ἔγγραφα εἰς τὴν ῥάχην προστερονιδίου (gilet) ἀνῆκοντος εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ ἰαωμνησθέντος Κουτσημερίου.» — Chrétien (Λουδοβίκος) 6ῃ ἀπριλίου, «ἐπυρεβόλησεν ἐξ ἀμελείας, χωρὶς ὅμως νὰ τραυματίσῃ αὐτὸν δένα.» Τὸ ἀπέραντον τοῦτο συναζήριον τῆς παραφροσύνης ἡδυνάμεθα νὰ συνεχίσωμεν ἐπ' ἀπειρον. Πρὸς τὸν πρόεδρον Bonjean, παραπονούμενον ἐν τῇ συνελήφθῃ, ὁ Raoul Rigault ἀπεκρίνατο· «Ἡμεῖς δὲν ἀποδίδομεν δικαιοσύνην ἀλλὰ ποιοῦμεν ἐπανάστασιν.» Ἀλλ' οὕτε τὴν ἐπανάστασιν ποιοῦν, μοχθηρὰς μόνον εὐηθείας διαπράττοντες· Ἐκεῖνο ὅπερ ἤδη ἀνεφύρομεν δὲν θὰ ἦτο ἡ γελοῖον, ἢ ἂν οἱ δυνάμει τοιούτων προσταγμάτων συλληφθέντες δὲν ὑφίσταντο τὰ πάντα· ἀλλ' ἰδοὺ καὶ πράγματα ναισχύντως ἐδελευρά· Ἐκ τοῦ γραμματέως τῆς ἀστυνομίας. Παρίσιοι, τὴν 3ῃ ἀπριλίου 1874. Πολίτα διευθυντὰ (πρὸς σωφρονιστηρίου) παρακαλεῖσθε ὅπως καθεύρητε ἐν κεχωρισμένῃ φυλακῇ καὶ μὴ δώσητε τροφὴν εἰς τὸν πεφωτισμένον Lacarriére Jean Louis ἐκ τολευκαντὴν πρὶν ἢ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα του· ἀντὶ τοῦ εἰδικοῦ ἐπιστηνόμενον, ὁ εἰρηνοδίκης· Félix Haury. — Ὁ Δῆμος διεκρίθη πάντοτε ἐπὶ ὑπεροπτικῇ περιφρονήσει πρὸς τὴν ὁρογραφίαν καὶ τὴν νομιμότητα· ἅπαντα τὰ χειρόγραφα τὰ διαφωτισμένα

τα τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀναρρίπισθεῖσαν πυρκαϊάν, τοῦτο ἐπιμαρτυροῦσιν.

Ἐνίοτε συνέβαινον παράδοξα λάθη, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, παρακαλοῦμεν τὸν ἀναγνώστην ὅπως ἐπιτρέψῃ ἡμῖν νὰ αναφέρωμεν προσωπικόν τι γεγονός τέτινον πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἡμετέρας διδασκαλίας. Ἐχομεν ἀνὰ χεῖρας ἔγγραφοι οὕτω πως συντεταγμένον. Διαταγὴ τοῦ κομητάτου τῆς δημοσίου σωτηρίας ὅπως ἀχθῇς Mazas ὁ Κορ Maxime Du Camp. Ὑπογεγραμμένος G. Ranvier; Ferd. Gambon, καὶ παρακατιών διαταγὴ πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ σωματοσυντηρίου ὅπως παραλάβῃ τὸν πολεμικὸν Du Camp, συλλεγθεὶς ταῖς διαταγαῖς τοῦ κομητάτου τῆς δημοσίου σωτηρίας ὑπογεγραμμένος A. Regnard. Τὸ ὅλον τοῦ ἐγγράφου τοῦτου ἐπισκοπεῖται ὑπὸ τριῶν σφραγίδων, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ δύο ἦσαν ἐρυθραὶ καὶ ἡ τρίτη κυανή. Ἀντὶ δὲ νὰ κατακρατήσωσι τὸ ὑποδειχθὲν ἄτομον, συνέλαβον ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ Rivoli καὶ τῆς πλατείας τοῦ Δημαρχείου, μέλος τοῦ κεντρικοῦ κομητάτου, ὀνόματι Ἀλφρεόντον Ducamp, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξὶς ἠγνοεῖτο μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπὸ τοῦ ὀμωνύμου του, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνέγραψαν ἐν τῇ εἰρκτοσημειώσει τῆς ἀστυνομίας, ὅπου ὁ Θεόφιλος Ferré ἀνήγγειλε πρὸς αὐτὸν ὅτι τὴν ἐπαίριον ἐμελλε νὰ τυφεκισθῇ. Ἡ προσέγγισις τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ἐπέτρεψεν εἰς τὸ δυστυχὲς τοῦτον νὰ δραπέτευσθαι. Ἡδυνήθημεν νὰ ποιήσωμεν μνείαν τοῦ λάθους τούτου, ἀποδείξαις τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἐν χειρὶ ἡμῶν, ἀλλὰ πόσα ἄλλα, ἅτινα ἴσως ἔσχον θλιβερόν τέλος, εἰσι καὶ ἃ μείνωσι διὰ παντὸς κεκρυμμένα! Ὡς ἤδη εἶπομεν, ἕκαστος, ἐκτελὼν τὸ μέρος δικτάτορος, ἐφυλάκιζεν ἀνενδοκίμως, ἐνόμιζε δὲ τιμητικὸν ἔργον τὴν πλήρωσιν τῶν φυλακῶν ἄλλῃ, πρὸ πάντων, δύο ἄνθρωποι, οὓς ὁρίσσομεν νὰ ποιήσωμεν γνωστοὺς, διδραμάτισαν τὰ πρῶτα μέρη εἰς τὰς

τὴν τὴν γελοῖαν ἄμα δὲ καὶ αἶμα τερὰν τραγικοκομωδιάν. Ἀμφότεροι ἄνευ θρησκείας καὶ ἠθικῆς, ἄνευ πνεύματος καὶ αἰσθήματος, ἄνευ οὐδεμιᾶ ἄλλης δραστηριότητος ἢ τῆς ἀπορροῦσιν ἐκριζικῆς ἁλλείψεως χρηστοθείας, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐκπαιδεύσεως ἢ τῆς πορροφωμένης εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα καὶ τὰ καπηλεῖα, οὗτοι, λέγω, ἀνεδείχθησαν οἱ δράσται τῆς χαμερπεστερίας ἐξωτερικεύσεως τῶν θηριωδῶν ἀνομημάτων τοῦ δήμου. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶναι Raoul Rigault, ὁ δ' ἕτερος ὁ Θεόφιλος Ferré, δύο νέοι ἡλικίας ὡς ἑγγισταῖκοσι πέντε ἐτῶν, δύο ἀπαίσιτοι μαγικῆς, οἵτινες ἐποιοῦν τὸ κακὸν χάριν τοῦ κακοῦ. Ὁ Raoul Rigault, ἦτο παχύσωμος νεανίας, τετραχληλισμένος, ἔχων ἀτιμέλητον τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον, στιβαρὸς τοὺς ὤμους, μικρὸς τὰς κνήμας μύωψ, ἀτενὴς τὸ βλέμμα, ἰταμὸς τὴν ῥίνα, φιλήδονος τὸ στόμα, λίαν ἐκδοτος εἰς τὸν καλὸν οἶνον, ὁμιλῶν, φωνάζων, χειρονομῶν ἐν πάσῃ περιπτώσει, βοφῶν ἄφρονον ταμβάκον ἐν τῷ μέσῳ ἐκάστης φράσεως, ἐκπλήττων τοὺς πρωτοπείρους διὰ τῆς εὐφραδείας του, σχεδὸν ἐπιφανῆς ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Σχολείων καὶ λίαν εὐπρόσδεκτος παρὰ ταῖς δεσποσύναις τῆς κατωτέρας τάξεως. Ἡμισπουδαστής, ἡμισημεριδογράφος, ἄνευ θάρρους εἰς τὴν ἐργασίαν, ἄνευ πνεύματος συγγραφῆς, ἐπαναλαμβάνων ὡς θεοπνεύστους ἀληθείας ἑκάστας τὰς ἀνοησίας τὰς σταχυολογηθείσας ἐν τῷ γίλω τοῦ Διου καὶ τῷ Πατρὶ Du Chêne ἐξελαμβάνετο ὡς γενναῖος καθότι ἦτο ἀγροίκος, ὡς δραστήριος καθότι ἦτο σκληρὸς, ὡς ἀγχίνους καθότι ἦτο καυχησίλογος. Καταδικαίτινός αὐτετυχεῖσιν περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτοκρατορίας ὡς ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἄρθρων του ἐν τινὶ τῶν μικροῦ ἁλλων ἐκείνων τῶν ἀποκαλυμμένων τότε ἐφημερίδων τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς, ἐπέτρεψαν αὐτῷ ὅπως περὶ τὴν ὁλίγον ὡς «μάρτυρα» καὶ

πως μελετᾷ προσεχεῖς ἐκδικήσεις, ἐν ὀνόματι τῶν ὑπὸ τῶν «διρυφόρων τῆς τυραννίας» καταπατηθειτῶν ἀρχῶν του. Οὗτος ὑπῆρξεν ὁ υποκινητὴς ὅλων τῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Λατίνων ἀσημάντων στάσεων, τῶν ταραχῶν τοῦ ἀμφιθεάτρου, οὗτος ἐστρατολόγει ταραχοποιούς, καὶ, ἀπειλῶν διὰ τοῦ δακτύλου ἐκείνους οἵτινες δὲν ὑπέκρινον εἰς τὰς ἐπιταγὰς του, τοῖς ἔλεγον· «Σοῦ ὁ δὲ λάβω τὴν κεφαλὴν!» ἔχεν ἐπινοήσει νέον τρόπον δικαιοσύνης ὃν καὶ ἀπεκάλεσεν «ἡ ἐκδίκησις τὰ μέσου τῶν ἀδύγων» οἱ πατέρες ὤφειλον νὰ δικάζωνται ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν υἱῶν, οἱ χωροφύλακες, ὑπὸ τῶν καθειργμένων, οἱ ἀξιωματικοὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οἱ δικασταὶ ὑπὸ τῶν καταδικῶν. Ἡ λαίμητρός ἐφαίνετο αὐτῷ θραδεῖα καὶ ἀπρηχαιωμένη, ἀντικαθίστα δ' αὐτὴν δι' ἡλεκτρικῆς ἐπιστοιχίας, δυνάμενός εὐκόλως νὰ φονεύσῃ 500 ὀπισθοδρομικοὺς ἐν διαστήματι ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας. Ἀκροώμενοι αὐτοῦ ἐγέλον οἱ πλείστοι ἐπὶ ταῖς ἰδιοτροπίαις ταύταις· ἐπίστευον ὅτι ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος ἐξεχέσето εἰς τὰς ἀκατανοήτους ταύτας τεραπολογίας· οὐχ ἦτον ὁ μικρόσωμος οὗτος, σαρκώδης καὶ ρυπαρὸς ἄνθρωπος διηγείτο ὑψηλοφῶνως τὰς ὀνειροπολήσεις του, καὶ καλῶς ἔγνω ὅπως ταύτας πραγματοποίησιν.

Ἦτο ἀρχηγὸς ὀλιγαριθμοῦ τινὸς ὀμάδος, ἥτις δὲν ἀνεγνώριζεν ἢ ἓνα δεσπότην· ἐκείνον, ὄντινα ἀπεκάλουν οὐκείως τὸν γέροντα, ἦγουν τὸν Blanqui. Ὁ Blanqui εἶχε σχηματίσει· ἰδέαν ὁρθὴν περὶ τοῦ Rigault, καὶ ἔλεγε περὶ αὐτοῦ· «Ὡς ἄνθρωπος, ὁ Rigault δὲν εἶναι ἄλλο ἢ τσακλίνης, ἀλλὰ συνάμα εἶναι καὶ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος· πρώτης τάξεως.» Τὸ γεγονὸς ἦτο ἀληθές καὶ λίαν ἀξιοσημείωτον· ὁ Raoul Rigault εἶχεν ἀστυνομικὸν νοῦν, καὶ βέβαιον ἐστὶν ὅτι, ἐὰν ἔζη, ἤθελεν υποκύψει εἰς τὸ δεσπότην αὐτοῦ πάθος, καὶ ἤθελε γί-

νει τρομερὸς μυστικὸς πράκτωρ, ἕμιος τοῖς γηραιοῖς λαθροθῆραις οἵτινες γίνονται δασοφύλακες. Εἶχεν εἰδικῶς σπουδάζει τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, ἐγνώριζε τοὺς ἐπὶ τῶν ἡθῶν, τοὺς ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας, τοὺς ἐπὶ τῶν ξενοδοχείων, τοὺς ἐπὶ τῶν ἐρευνητικῶν ἐνωμοτιῶν, πρὸ πάντων δὲ ἐφοβείτο τοὺς ἐπὶ τῆς ἀπογραφῆς, καὶ διέπρεπεν εἰς τὴν ματαίωσιν τῶν σχεδίων τῶν κλητῆρων τοῦ Lagrange, ὅστις τότε ἦτο ἐπιτετραμμένος τὰ τοῦ πολιτικοῦ γραφείου τῆς ἀστυνομίας. Ἡ μεγίστη δ' αὐτοῦ χαρὰ ἦτο νὰ ἀκολουθῇ τοὺς, νὰ ἐαδίξῃ κατὰ στοῖχον μετ' αὐτῶν, νὰ συνάπτῃ συναναστροφὴν μετ' αὐτῶν, νὰ τοὺς ὀδηγῇ εἰς τι ζυθοπωλεῖον τῆς συνοικίας, καὶ νὰ τοὺς μεθύσῃ ἀχρεΐστατα. Τότε κατεγυθνεύετο, καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ διαλέκτῳ του ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐκπληττομένους φίλους του· «Ἀφῆκα τὸν γάδαρον ὑπὸ τὴν τράπεζαν.» Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ μόνος εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀστυνομίας, καὶ ἐμύρφου ὀπαδοὺς διοικῶν· εἰδὸς τι μεταβατικῆς μοιραρχίας ἥτις συχνάκις ἀντεπολέμει τὴν τακτικὴν ἀστυνομίαν. Ἡ μεγίστη αὐτοῦ μέριμνα ἦτο νὰ ποιῇ γνωστοὺς εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς του τοὺς μυστικοὺς κλητῆρας, οὓς ἐμελλον νὰ φοβῶνται· πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὡφείλε νὰ ὑποδείξῃ αὐτοῖς τοὺς ὅπως μελετήσωσι καλῶς τοὺς χαρακτῆρας τῶν καὶ τοὺς γινώσκωσι πάντοῦ ὅπου ἠδύναντο νὰ τοὺς συναντήσωσι. Ἐπομένως αὐτὸς ὥδευσεν συχνάκις, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο φίλων οὓς ἐδίδασκε, καὶ περιερίετο κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας καὶ κατὰ τὴν πρώτην τῆς πρωίας περὶ τὴν ἀστυνομίαν, θεωρῶν τοὺς διαβαίνοντας καὶ ὑποδεικνύων εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοὺς ἐκείνους οὓς ἐγινώσκεν ὡς ἀνήκοντας εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐσπέραν τινὰ σεληνόφωτον περιπατῶν μετὰ δύο νεοφύτων ἐπὶ τοῦ

«ακρηπιδώματος τῶν Χρυσοχόων» εἶδεν ἐρχόμενον τὸν Lagrange· οὗτος ἀνεγνώρισε τὸν Rigault, καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ δείξῃ ὅτι τὸν εἶδεν, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ὁ Rigault, ὃν ὁ Blanqui καλῶς ἔκρινε, καὶ ὅστις ἦτο πράγματι «μάγκας» δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀστείευθῇ· ἔθηκε τὰς δύο αὐτοῦ παλάμας ἐν εἶδει φωνητηρίου περὶ τὸ στόμα του καὶ ἐφώνησε· «Καλημέρα, Lagrange!» Ἐκεῖνος δὲ περιστράφη ἐπὶ τῶν πτερυνῶν του, ὥδευσε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Rigault, κείμενον ἐν μέσῳ τῶν δύο φίλων του, καὶ, προσποιούμενος ὅτι τότε μόνον τὸν ἀνεγνώρισε, τῷ εἶπεν· «Ἄχ! σὺ εἶσαι! Χαίρομαι ὅτι σὲ βλέπω· ὁ προϋστάμενος εἶναι ὠργισμένος· σπεύσον λοιπὸν ὅπως πέμψῃς τὴν ἐκθεσὶν σου, διότι ἄνευ ταύτης δὲν θὰ ἔχῃς φιλοδώρημα τὸν μῆνα τοῦτον.» Μετὰ τοῦτο ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ ἀνεχώρησε. Μετὰ τινα ἡμέματα, ἐστράφη, καὶ τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του θέαμα ἐκίνησε τὸ μειδιάμα του. Ὁ Rigault ἀνεστραμμένος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἐξυλοκοπεῖτο ὑπὸ τῶν δύο μαθητῶν του, οἵτινες τὸν ὑπέλαβον ὡς «κατάσκοπον.» Ὁ Lagrange τότε ἀνέκραξε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ· «Καλησπέρα, Rigault!» καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἐὰν ἄλλοι ἠπατήθησαν ὡς πρὸς αὐτὸν, ὀφείλομεν ν' ἀποδώσωμεν αὐτῷ τὴν δικαιοσύνην ταύτην, ὅτι οὐδένα ἠπάτησεν· οὗτος ἀπεκαλύπτετο ὁλοσχερῶς καὶ ἐδείκνυνε ὑπερῆφάνως τὸ «ἐκζέμα» τοῦ μίσους, ὅπερ αὐτὸν κατεβίβρωσεν. Ἀπηξίου τὰς εἰς τοὺς φιλοδόξους ἰλιαζούσας ὑπεκφυγὰς· δὲν ὁμίλει οὔτε περὶ ἰσότητος οὔτε περὶ ἐλευθερίας, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον περὶ ἀδελφότητος· οὗτος ἔλεγε. «Ὁταν θὰ ἤμεθα οἱ κυρίαρχοι. . . Ὁταν θὰ καταλάβωμεν τὴν ἐξουσίαν!» Ἐν τινι τῶν πολιτικῶν δικῶν, εἰς

ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Γ'.

ἣν οὗτος ἐνείχετο, ὁ εἰσαγγελεὺς, — ὃν διαρκούσης ὅλης τῆς δίκης ἀπέκάλει δημόσιον κατήγορον — συνέστησεν αὐτὸν, ἕνεκα τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτοῦ νεότητος, εἰς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ δικαστηρίου· ἀλλ' ὁ Raoul Rigault διέκοψεν αὐτὸν, εἰπὼν· «Ἀποκρούω τὴν ἐπιείκειάν σου, καθότι, ὅταν καταλάβω τὴν ἐξουσίαν, δὲν θὰ φρεισθῶ σοῦ.» Περιεφρόνει τὸν Ροβεσπιέρρον, ὃν ἀπέκάλει «ἀνεξάντλητον φλύαρον»· εὗρισκε τὸν Saint-Just «χαῦνον» καὶ τὸν Couthon «γεροντικὴν βακτηρίαν.» Ἐν ἀπάσῃ τῇ γαλλικῇ ἐπαναστάσει δὲν ἐθαύμαζεν οὗτος ἢ δύο ἀνθρώπους· τὸν Hébert καὶ τὸν Marat, ἕνα αἰσχροκερδῇ καὶ ἕνα τρελλόν. Ἐπεθύμει νὰ ἐξισωθῇ πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ τοὺς ὑπερέβη. Ἡ θεὰ ράσου ἢ ναοῦ ἐνέβαλλεν αὐτὸν εἰς μανίαν· καὶ αὐτὸς ἀκόμη εὐχαρίστως ἤθελεν «ἀπαγγονίσει τὸν τελευταῖον τῶν ἱερέων διὰ τοῦ ἐντέρου τοῦ τελευταίου τῶν βασιλέων.» Δὲν ἐξεφώνει ποτὲ τὴν λέξιν ἄριστος ἢ ἀγία· ἀλλ' ἔλεγεν· ἡ ὁδὸς «Hya-Michel» ἀντὶ τῆς ὁδοῦ «Ἁγιος Ὑάκυνθος—Ἁγιος Μιχαήλ.» Τὰ παιδαριεύματα ταῦτα ἔτερπον τοὺς ἀκρωμένους, καὶ καθίστων ἐνίοτε δύσληπτον τὴν γλώσσάν του, παρέχουσαν ἄλλως τε εἰς αὐτὸν εὐωνον φήμην πρωτοτυπίας, ἐφ' ἣ καὶ ἐσεμνύνετο, καθότι ἦτο ματαιόδοξος ὡς κολοῖός. Περὶ τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως τοῦ ἀτόμου τούτου πολὺ ὀλίγον γινώσκομεν· καθ' ὅσον ὅμως ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο, κάκισται φῆμαί διεδόθησαν ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν Λατίνων· οὐχ' ἥττον ἡμεῖς δὲν ἐπαναλαμβάνομεν τὰς φήμας ταύτας, μὴ ἐπιμαρτυρουμένας ὑπὸ τῶν ὑφ' ἡμῶν κατεχομένων ἐγγράφων.

Μετὰ τὴν 4ην Σεπτεμβρίου, οὗτος ἢ δυνήθη νὰ πρᾶγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρόν του καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου ὁ κόμης Kératry, τὸν ἐγκαθίδρυσεν, ἀκριβῶς ἐν τῇ πολιτικῇ ὑπηρεσίᾳ ἣν κατεῖχεν ὁ Lagrange. Ἐ-

καὶ δὲ πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζεν ὅπως βοηθῇ τὴν κυβέρνησιν τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης ἢ ὅπως δράξεται τῆς καταλλήλου εὐκαιρίας ἵνα τὴν ἀνατρέψῃ. Οὗτος ἐνείχετο εἰς τὴν συνωμοσίαν τῆς 31ης Ὀκτωβρίου ἀνηγορεύθη παρὰ τοῦ Blanqui ἀστυνόμος, καὶ ἡτοιμάζετο ὅπως ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του, ὅτε τὸ κίνημα ἀπέτυχε· τότε ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν του χωρὶς νὰ ἀπαγάγῃ πλείστας ἐγγράφους ἀποδείξεις, αἵτινες βραδύτερον δὲν τῷ ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς, σὺν δὲ τοῖς ἄλλοις τὸ βιβλίον τῶν ἐπιγραφῶν ὅλων τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀστυνομίας. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ ἠρκέσθη ν' ἀγορεύῃ εἰς τὰ καπηλεῖα, ἀντὶ νὰ προσέλθῃ εἰς τὰ λείψανα τῶν ἡμετέρων στρατιῶν, ἅτινα ἐπολέμουν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐν ταῖς προφυλακαῖς. Ἦτο ἀξιώματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ὡς ὅλοι οἱ ἐπαναστάται, οἱ δυνειρευόμενοι τὴν κατοχὴν τηλεβόλων ὅπως διευκολύνωσι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν θεωριῶν των· ὅτε δὲ ὤνειδίζον αὐτὸν ἐπὶ ἀπραξίᾳ, ἀπῆντα ἀδιαφόρως. «Εἶμαι πυροβολιστὴς δωματίου.» Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἄνανδρος, διότι γενναίως ἀπέθανεν· ἀλλ' ὡς οἱ ἄλλοι ὁμογενεῖς του, προσεδόκα ὅπως διαπρέψῃ τὴν περιφανῇ ἡμέραν τῶν κοινωνικῶν διεκδικήσεων, ἥτοι τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡδύνατο νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν.

Δι' αὐτὸν, ὡς καὶ διὰ τοσοῦτους ἄλλους, ἡ ἡμέρα αὕτη ἀνέτειλε τὴν 18ην μαρτίου. Ὁ Duval καταλαβὼν τὴν Ἀστυνομίαν, ὁλοσχερῶς ἐγκαταλείφεισαν, δι' ἀνωτέρας διαταγῆς, ὑφ' ὅλων τῶν ὑπαλλήλων καὶ κλητῆρων, ἦτο φυσικῶς τῷ λόγῳ ὁ στρατιωτικὸς αὐτῆς διοικητής. Ὁ Raoul Rigault προσετέθη αὐτῷ ὡς πολιτικὸς πληρεξούσιος τὴν 27ην Μαρτίου ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ κομητάτου, μὴ περιμένας τὸν ἐπίσημον αὐτοῦ διορισμὸν, ἀλλ' αὐτεξουσίως ἐγκαθιδρύσας τὴν

20ην. Τὴν 28ην ἐξελέχθη μέλος τοῦ Δήμου, ἐν τῇ Ἡ' νομαρχικῇ ἐπαρχίᾳ, διὰ 2175 ψήφων ἐπὶ 47825 ἐγγεγραμμένων ἐκλογέων· τὴν 30ην ἀνηγορεύθη μέλος τῆς γενικῆς ἀσφαλείας· τὴν 25ην ἀπριλίου παραιτεῖται ἀπὸ τῆς θέσεώς του ὡς πληρεξουσίου τῆς ἀστυνομίας, μετὰ ζωηρὰν σκηνὴν συμβάσαν ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς κοινότητος. Κατηγόρουν τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργουμένας πολυαριθμούς καὶ αὐθαιρέτους συλλήψεις· ὁ Vésinier, ὁ Pillot καὶ ὁ Rastoul προέτεινον τὴν παραδοχὴν τῆς ἐξῆς προτάσεως. «Ἡ κοινότης ψηφίζει, ἐν ὀνόματι τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν κατάργησιν τοῦ ἀπορρήτου.» Ὁ Raoul Rigault κατεπολέμησε τὴν πρότασιν ταύτην· τῷ εἶπον ὅτι «τὸ ἀπόρρητον εἶναι ἀνῆθικον»· οὗτος δ' ἀπεκρίνατο· «Καὶ τί μὲ μέλει ἀφοῦ ἔχω ἀνάγκην τοῦτου; Καὶ ὁ πόλεμος εἶναι ἀνῆθικος, καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡμεῖς τὸν κάμνομεν.» Ἀπεχώρησεν, ἀλλ' ἀναστήσας χάριν ἑαυτοῦ μίαν τῶν βδελυροτέρων λειτουργιῶν τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, διωρίσθη ἐπίτροπος τῆς κοινότητος τὴν 27ην ἀπριλίου, καὶ ἐγένετο τοιοῦτοτρόπως ὁ ἱεραρχικὸς ἀρχηγὸς τοῦ ἀναπληρωτοῦ του, ὅστις ἦτο μέθυσός τις ὀνόματι Courmet, φίλος τοῦ καλοῦ φαγητοῦ, παρσχὼν ὑπηρεσίας τινας τοῖς καταδίκαις, ἀντὶ ἄδρας ἀμοιβῆς. Ὁ Raoul Rigault, ἀφοῦ πρῶτον κατέλιπε τὰ δώματα τοῦ παλαιοῦ ἀστυνόμου, ἀποκατέστη ἐν τοῖς Δικαστηρίοις, ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως παρὰ τῷ Ἀκυρωτικῷ Δικαστηρίῳ, πάντοτε περιβεβλημένος στολὴν στρατηγοῦ τῶν δημοσπόνδων, καὶ σοβαρότερος τὴν στάσιν, ἀφ' ἧς σιγμῆς ἐγένετο «κυρίαρχος.» Ἐν τισὶ περιστάσεσι, διηβύθουν οὗτος μόνος τὰς ἀναζητήσεις αἱ παρηγγέλλον· ἐπὶ δέκα ἐπτὰ διερευνήσεων, τελεσθεισῶν διαρκούσης τῆς διοικήσεως τοῦ Δήμου ἐν τῷ οἰκῇ

ματι τοῦ Κου Zangiacomi, οὗτος παρίστατο τριῶν αὐτοπροσώπων.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Δήμου, αἵτινες ὑπηρέτησαν ἐντὶ ἀστυνομία, δὲν διεκρίνοντο οὔτε ἐπὶ ἐγκρατεία, οὔτε ἐπὶ νηφαλιότητι. Ὁ στρατηγὸς Duval, ὁ Raoul Rigault καὶ ὁ Courmet ἔτρωγον καὶ ἔπινον ἀφθόνως, ἔδεικνουν δὲ ἐπὶ τοῖς ἥχοις νυκτοσυναυλιῶν, λησμονοῦντες πληρέστατα τὸν ἰδρώτα τοῦ λαοῦ. Οἱ λογαριασμοὶ τοῦ ξενοδόχου Martin, ὅστις ἐπρομήθευεν αὐτοῖς τὰς τροφάς, εἰσὶν ἄξιοι ἰδιαίτερας μελέτης. Τὴν 21ην ἀπριλίου 1874, ἐπληρώθη καὶ ἐμετρήθη, εἰς χεῖρας τοῦ πολίτου Replan, γενικοῦ ταμίου, τὸ ποσὸν 10852 φράγκων ὡς ἀμοιβὴν ζωοτροφίας μέχρι τῆς 22ης ἀπριλίου. Εἰσακολουθοῦσι δὲ τὰ καθέκαστα, ἐν οἷς ἀναγινώσκουμεν τὰ ἑξῆς. «Τροφὴ τοῦ Κου ἀστυνόμου, 7541 φρ.» Ὁ μέσος ὅρος ἀνέρχεται εἰς 228 φρ. καὶ 54 λεπτὸν τὴν ἡμέραν, ἀντιστοιχῶν πρὸς ἑτησίαν δαπάνην 83,406 χιλιάδων φράγκων. Τοῦτο ἐξηκολούθησε μέχρι τέλους. Αριθμοὶ τινες θέλουσιν ἐξηγήσει τὰ ὑπερογκὰ ταῦτα ἔξοδα.—25 Μαρτίου· πρόγευμα τοῦ στρατηγοῦ (Duval) διὰ 15 συνδαιτυμόνας, 74 φιάλαι οἴνου τῆς Beaune.—18 ἀπριλίου, πρόγευμα τοῦ ἀστυνόμου, διὰ 13 ὁμοτραπέζους, 48 φιάλαι οἴνου τοῦ Mâcon, 2 φιάλαι «cognac».—1η μαΐου, πρόγευμα τοῦ ἀστυνόμου διὰ 10 συνδαιτυμόνας, 48 φιάλαι οἴνου τοῦ Mâcon καὶ 3 φιάλαι «cognac».—7η μαΐου, διὰ τὴν μουσικὴν, 27 φιάλαι οἴνου τοῦ Mâcon (καλῶς ὑπονοούμενου, ἄνευ βλάβης τῶν ἀφθόνων καὶ ἐξαιρέτων οἴνων, ὧν ἔβριθον τὰ ὑπόγεια τῶν ἀστυνόμων).—Ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, ὁ Raoul Rigault ἀνεμίγνυε τὸν οἶνον μετὰ τοῦ οἴνοπνεύματος. Ἄλλως τε οὐδέποτε ἐφιλοτιμήθη ἐπὶ μεγάλῃ ἀγνότητι ἡθῶν· ἀπέδειξε δὲ, διαρκούντων τῶν δύο μηνῶν τῆς διοικήσεως τοῦ Δήμου, ὅτι δὲν

ἀπηξίου οὐδὲν εἶδος διασκεδάσεως. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ χρηματικὸν ζήτημα, δὲν ἦτο πολὺ λεπτός τὴν συνείδησιν. Ἀποθηκοφύλαξ τις, ὀνόματι Ἑρνεστος Robert συνελήφθη, τὴν 3ην ἀπριλίου, ὑπὸ τοῦ Benjamin Sicard, βοηθοῦ παρὰ τῷ ἐπιτελεῖ τῆς ἀστυνομίας· κατέσχον ταυτοχρόνως ἐν τῷ οἰκῆματι αὐτοῦ ποσόν τι ἐκ τετρακοσίων καὶ ἐνὸς φράγκου. Ὁ Robert οὗτος ἠλευθερώθη τὴν 10ην ἀπριλίου, ἀνεζήτησε τὰ χρήματά του, συνέταξε σημείωσιν ἀφηγουμένην τὸ συμβάν, διηύθυνε δὲ ταύτην πρὸς τὸν Raoul Rigault, ὅστις ἔγραψε· Πληρώσατε τὰ 404 φράγκα, αὐτὰ ἐπέθεσθαι εἰς τὸ συρτάριον δεξιᾷ τοῦ γραφείου, καὶ ἄτινα ἐχρησίμευσαν εἰς τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας μας. Ἐν ὧσιν τῆς διαταγῆς ταύτης ὁ ταμίας ἐπλήρωσε. Τὸ λογιστικὸν μέρος δὲν ἐφάνη διαπρέψαν ἐπὶ ἀμέμπτῳ κανονικότητι· ἰδοὺ π. χ. ἡ ἐξῆς διαταγὴ 8η μαΐου 1874 πληρώσατε τὸ ποσὸν 120000 φράγκων διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς τῆς ἀστυνομίας.—Ἐπογεγραμμένος F. Courmet. Μετὰ δύο ἡμέρας, τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπετίνετο παρὰ τῆς ἐπιτροπείας τῶν οἰκονομικῶν, τοῦτο δὲ ἐξηγεῖ μεγάλην ποσότητα χρημάτων διανεμηθέντων τὴν 18ην ἢ τὴν 19ην, εἰς τοὺς κυριωτέρους ὑπαλλήλους, ὅταν οὗτοι προησθάνθησαν ὅτι τὰ πάντα ἤρχιζον νὰ σαλεύωνται. Τὴν 16ην μαΐου, ὁ θεόφιλος Ferre λαμβάνει πᾶν κατάλληλον μέτρον καὶ προσαλείφεται πρὸς πᾶσαν ἐνδεχομένην καὶ δυσμενῆ περὶπτωσιν. Ἰδοὺ ἡ παραλαβὴ αὐτοῦ. Ἐλαβον παρὰ τοῦ πολίτου Replan τὸ ποσὸν ἑξ ἑκατοντάδων φράγκων δι' ἀπαρτηθέντα καὶ ἀπαρτηθόσμενα ἔξοδα. Ἀρὰ γὰρ ἐκ τῶν κεφαλαίων τούτων ἐμελλε νὰ προαφαιρεθῇ τὸ ἀναγκαῖον χρηματικὸν πρὸς κατασκευὴν τοῦ παρασήμου, ὅπερ ὁ Raoul Rigault εἶχεν ἀποφασίσει νὰ δημιουργήσῃ ἢ νὰ θεσπίσῃ; Τοῦτο τὸ παράσημον συνίστατο εἰς χρυσοῦν νομισματόσημον

ἀφ' ἑνὸς μὲν παριστάνον τὸν εὐγνώ-
μωνα Δῆμον, ἀφ' ἑτέρου τὸ τρίγωνον
φέρον ἐπ' αὐτοῦ τὸν φρύγιον πῖλον,
καὶ ἐρυθρὰν ταινίαν φέρουσαν τὴν
λευκὸν σταυρὸν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου.
Τὸ ὄνειρον τοῦ Raoul Rigault ἦτο
νὰ μιμηθῇ τὸν Hébert, ἐκεῖνο δὲ
τοῦ Θεοφίλου Ferré ἦτο νὰ μιμηθῇ
ἀπλῶς τὸν Rigault. Μεταξὺ τῶν δύο
τούτων ὄντων, οὗς τὸ κοινὸν μῖστος ὥ-
φειλε νὰ συνδέῃ, ἡ ἀμιλλα ἐν τῷ κα-
κουργεῖν ὑπῆρξε διαρκής. Ὁ Rigault
ἐκέκμητο νεανικὴν τινα καὶ φιλοπράγ-
μονα σεμνοπρέπειαν· παρὰ δὲ τῷ Fer-
ré οὐδὲν τοιοῦτον· οὗτος ἦτο δυσει-
δὲς καὶ καχεκτικὸν ἐξάμβλωμα, φέ-
ρον πολὺ μακρὰν κεφαλὴν ἐπὶ σώ-
ματος λίαν μικροῦ. Ἡ ἄφρονος αὐ-
τοῦ κόμη, τὸ πυκνὸν αὐτοῦ γένειον
δὲν ἀποκαθίστων ἢ ἔτι εὐκισθητικο-
τέραν τὴν ἐν αὐτῷ ἐλλειψιν ἰσορρο-
πίας· μύωψ καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ κύριός του
καὶ ἀντίζηλός του, εἶχε μελανούς, καὶ
λίαν γλυκεῖς καίτοι ὀλίγον ἐκστατικούς,
ὀρθαλμοὺς ὁμοίους πρὸς ἐκείνους τῶν
παρὰφρόνων θεομανῶν· ἔνδειξις πα-
ραδόξως παρατηρουμένη παρ' ἀνθρώπων
ὅστις ὑπῆρξεν ὁ τόπος τοῦ παρὰφρο-
νος ἱεροεξεταστοῦ, οἷον παριστάνουσι
τὰ δράματα τοῦ μεσαιῶνος· τὸ πρὸς-
σωπὸν τοῦ ἠθέλεν εἶσθαι ἀρκοῦντως
κανονικόν, ἐὰν δὲν ἡσχίμιζεν αὐτὸ
καὶ τὸ ἀποκαθίστα δύσμορφον ἡ ὑ-
περμεγέθης καὶ ἀγκυλοειδής αὐτοῦ
ρίς, ἥτις παρείχεν εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν
φυσιογνωμίαν τὸ φαινόμενον ἀνησύ-
χου γυπὸς. Οὗτος δὲν ἠγνόει τὴν δυσ-
μορφίαν του, αὕτη δὲ συνέτεινεν ἔτι
μᾶλλον εἰς τὰς προμελεττημένας αὐτοῦ
βαιοπραγίας· ἐγγραφὸν τι ὑπ' αὐτοῦ συν-
ταχθέν τὴν 8ην ὁκτωβρίου 1862, ὃ
τε δὲν ἦτο ἡ παιδίον, καὶ ὅπερ εὐρέθη
εἰς τὴν κατοικίαν του, οὐδεμίαν δὲ ἄλ-
λως τε δεκτικὸν ἀμφιβολίας ὡς πρὸς
τὸ ζήτημα τοῦτο, νομιζόμεν κατὰ λ-
ηλον νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα δλό-
κληρον.

Ἀποτήματα καὶ ἐμπασγμοὶ μικροῦ

ἀναστήματος. Ἐχὼ δυστυχῶς εἶνα ἀρ-
κούντως μακράν· οὐδεὶς δύναται νὰ
φαντασθῇ ποτὲ πόσας θλίψεις μέχρι
τουδε μοὶ ἐπροξένησαν· ἀλλὰ συγχρό-
νως πρέπει νὰ δημολογήσω ἔτι τὸ μι-
κρὸν ἀναστημά μου καὶ ἡ αὐξησις τοῦ μύ-
στακός μου συνέτειναν καὶ πῶς εἰς τὰς θλί-
ψεις ταύτας. Καθ' ὅδον στρέφονται ὅπως
μὲ παρατηρῶσι, ἀκολούθως δὲ ὑπομειδι-
σιν· οἱ δὲ παῖδες τῶν τριόδων, μετέμπαιζου-
σιν καὶ μοὶ χαρίζουσι παρωνύμια. Εἰς
τὰ σχολεῖα ὅπου ἐμαθήτευσα, μοὶ ἔ-
δωσαν πάντοτε ἐπωνύμια, ὡς π. χ.
μυιδόγκος καὶ ῥινοστρατιάρχος. Ἐνί-
στε δὲν ἠδυνάμην ν' ἀνεχθῶ τὰς προ-
σωνυμίας ταύτας, τότε δὲ ἀνεφύετο ἑ-
ρις, ἥτις ἐτελεύτα διὰ γρονθοκοπημάτων
ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Καὶ εἰς
τὰς οἰκίας αὐτῶν τῶν συγγενῶν μου,
ἅπαντες οἱ ἐπισκεπτόμενοί αὐτοῦς μὲ
χλευάζουσι· καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ πρὸς ἱστά-
μενός μου, ἐπειδὴ τὸ ἐξωτερικόν μου
δὲν ἔχει τι τὸ εὐεῖδές, δυσκολεύεται
νὰ μὴ ἀποδώσῃ τὴν ἐλαχίστην ἀ-
ξίαν· ἅπαντες νομίζουσιν ὅτι στε-
ρούμενος φυσικῶν πραττημάτων, ἀμοι-
ρῶ ἐπίσης πάσης ἱκανότητος. Ὅ-
ταν εὐρίσκωμαι ἐν συναναστροφῇ με-
τὰ πεπαιδευμένων ἀνθρώπων φοβού-
μενος μὴ περιπέσω εἰς γλωσσικὴν ἀλῆ-
νην, καθίσταμαι δειλός, καὶ δὲν δύναμαι
νὰ ὁμιλήσω· τότε ὑποτραυλίζω, τοῦθ'
ὅπερ δὲν μοὶ ἐπιτρέπει βεβαίως νὰ
ἐπιδείξω τὴν εὐφυΐαν μου. Ἐκτὸς
τούτου, εἶμαι κακοενδεδυμένος, τοῦθ'
ὅπερ μὲ καθιστᾷ σκαῖον καὶ ἀπειρό-
καλον· ἂν δὲ θέλω νὰ δείξω ὑπερη-
φάνειαν, ἀνορθοῦμαι, πλὴν δυστυχῶς
προσλαμβάνω ἥθος γελαιογραφικόν. Τέλ-
λος ἔχω ἰδέας πολλὰ ἀνωτέρα· νέου
ὁμηλικός μοι· θέλω νὰ φαίνωμαι
σοβαρὸς καὶ αὐστηρὸς, ταῦτα δὲ δὲν
ἀρμόζουσι πρὸς τὸ ὕψος τοῦ Καρα-
κίτζου, ὅπερ ἔχω. Ἐμπρὸς λοιπὸν,
δυστυχῶς φίλε ἔσο ἰσχυρὸς, καταφρό-
νησον τὰς κακολογίας, ἅς κατὰ σοῦ
οἱ ἄλλοι θὰ ἐκτοξεύωσιν· ἔχε θάρ-
ρος καὶ ἀραστηριότητα, σὺ θὰ προσ-

χ'ῆς, καὶ εὐδεις θὰ δυνηθῇ νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ σοῦ. Ὑπάρχει παροιμία· τις ἐν Παρισίοις λέγουσα, «Εκείνοι οἵτινες ἐπιτυχάνουσιν ἔχουσι πάντοτε δίκαιον· οἱ ἀποτυχάνοντες δὲ ἔχουσι πάντοτε ἄδικον.» Προσπάθουν ὅπως ἐκκληθεῖται τὸ πρῶτον μέρος τῆς παροιμίας ταύτης!

Οὐδὲν σαφέστερον τῆς ἐξομολογήσεως ταύτης. Τὸ νευρόσπακτον τοῦτο, ἀπαυδῆσαν νὰ κινή τὸν γέλωτα, ἠθέλησε νὰ ἐμποιήσῃ φόβον· γινώσκων δὲ ἑαυτὸν γελοιώδη, διανοήθη νὰ γίνῃ τρομερὸς, καὶ ἐγένετο. Οὗτος ἔπχε διαφόρους συγγενεῖς παράφρονας, δυνάμεθα δὲ νὰ παραδεχθῶμεν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὅτι δὲν ἦτο ὕγιής τὰς φρένας. Ὁ πατήρ του, ἀρχαῖος ἀμαξηλάτης εὐγενοῦς οἴκου, ἀποχωρήσας τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τοῦ καρποῦ τῶν οἰκονομιῶν του, εἶχεν ἀναθρέψει αὐτὸν παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς τῆς χριστιανικῆς κατηχήσεως, καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ τινι κυρίῳ Δ. . ., οὗ τὸ ὑποτροφεῖον ἐκλείσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἕνεκα τῶν ἄγαν ὕλιστικῶν ἀρχῶν τῶν ἐκεῖ διδασκομένων. Τὰς «σπουδὰς» αὐτοῦ ἐκπεραιώσας ὁ Θεόφιλος Ferré μετέβη ὡς γραφεὺς ἢ λογιστικὸς ὑπάλληλος παρὰ τινι ἐμπορικῷ πράκτορι. Ἐκεῖ εὗρεν αὐτὸν ἡ διοίκησις τοῦ Δήμου, μεταβαλοῦσα αὐτὸν εἰς θηρίον. Ἐχαιρεν ἤδη φήμην τινὰ μεταξὺ τῶν ἐπαναστατῶν, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν ἐπίδειξιν Baudin, ἐν τῷ κοιμητηρίῳ Montmartre, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τάφου ἀναφωνήσας· «Ἡ Δημοσυνέλευσις ἐν τῷ Κεραμικῷ! Ὁ Λόγος ἐν Notre-Dame!» Τὴν 6ην Ἰανουαρίου 1869 ἐν τινι συνεδριάσει ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ Vieux-Chêne κατὰ τὴν ὁδὸν Mouffetazd, εἶπεν. «Οἱ ἄστοι ἀποζῶσιν ἐκ τῶν ἰδρώτων τοῦ λαοῦ. . . Τὴν καταπιέζουσιν ἡμᾶς σήμερον ἐξουσίαν, δυνάμεθα νὰ καταλάβωμεν ἡμέραν τινὰ, καὶ τότε θέλωμεν τοῦς κατασυντρίψει!» Ταῦς σπουδαίους τούτους τίτλους οὗτος

ἐπιτηδεῖω· ἐξεμεταλλεύθη, καὶ κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον 1870 ἐτέθη ἐπ' κεφαλῆς τοῦ κομητάτου τῆς ἐποπτείας, ἐδρεύοντος ἐν τῇ ὁδῷ Clignancourt, ἀριθ. 41. Οὐχ ἦττον, διαρκούντος τοῦ πολέμου, πολὺ ἐφρόντισε νὰ μὴ ἐκθέσῃ τὸ ἄθλιον αὐτοῦ σῶμα εἰς τὸν κίνδυνον, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν παρευρέθη οὐδ' ἅπαξ εἰς τὰς μάχας. Ἐξελέχθη μέλος τοῦ Δήμου καὶ βουλευτὴς τὴν 30ην μαρτίου, παρὰ τῇ ἐπιτροπείᾳ τῆς γενικῆς ἀσφαλείας· ὑπὸ τὴν ιδιότητα δὲ ταύτην ἐζητήσατο τὴν 23ην ἀπριλίου τὴν ἄμεσον καταδίκην τῶν δυνάμεων ἀπλῶς· καὶ μόνον ὅπως πραγματοποιήσῃ τὰς ἀρχάς του. Τὴν 5ην Μαΐου, ὁ Raoul Rigault προσλαμβάνει αὐτὸν ὑπὸ τὸν τίτλον ἀντιστασιαγγελέως τοῦ Δήμου· τέλος ὅταν, τοῦ φρουρίου Issy καταληφθέντος ὑπὸ τῶν ἡμετέρων στρατευμάτων, οἱ ἀντάρται προητοιμάσθησαν εἰς ἀντίστασιν, ἥτις εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀπέληξεν ἢ εἰς ἐπίτασιν τῆς ἡττης των, καὶ ἡμετέρησαν ἀπαραδειγματίστους θηριώδεις, ὁ Θ. Ferré ἐγένετο πληρεξούσιος εἰς τὸ κομητάτον τῆς κοινῆς σωτηρίας, ἢ ἐν ἄλλαις λέξεσιν, προσεβιβάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐκτελεστοῦ τῶν θανατικῶν ποινῶν τοῦ Δήμου. Γνωστὸν ἐστίν· ἐὰν ἐξετέλεσε πιστῶς τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν. Κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας τῆς μάχης, ὅτε μόνον τὸ Belleville ἀνθίστατο, ὁ Ferré ἔκοψε ταχέως τὸ γένειόν του, περιέβαλε τὸ ἰσχνόν του σῶμα διὰ γυναικείων φορεμάτων, προσεκόλλησεν ἐπὶ σθεντῆς κεφαλῆς του κρόβυλον (chignon) διὰ τῆς βίας κατασχεθέντα—καὶ ὑπεξέφυγε τοιοῦτοτρόπως. Συνελήφθη τὴν νύκτα τῆς 9ης πρὸς τὴν 10ην Ἰουλίου 1871, ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ Saint-Sauveur ἀριθ. 6, ἐν ᾧ δώματι συγκατῶκει μετὰ τινος ταπητοουργοῦ, τοῦ καὶ τυγχάνοντος ἀδελφοῦ του. Διαρκούσης τῆς δίαιας αὐτοῦ, ἐφάνη ἀγέρωχος καὶ σκώπτης· καίπερ δὲ εἶχε διαβεβαιώσει ὅτι δὲν θὰ ὑπερησπίζετο, ἀντε-

κρουσε μετά επιδεξιότητος λελανθασμένας καταθέσεις ως πρὸς τὸ πρόσωπον, ὅπερ παρέστησεν ἐν τῇ *Grande-Roquette* τὴν ἡμέραν τῆς 27 μαΐου, καὶ ἀνεδέξατο τὴν εὐθύνην πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένων. Χωρὶς ποσῶς νὰ ὠχριάσῃ, ἤκουσεν ἐν τῷ ὑψώματι τῆς *Satory* τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως, ἣτις κατεδίκαζεν αὐτὸν εἰς τουφεκισμόν, ἀνεντίναξεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν πῖλόν του, ἀνεφώνησε· Ζήτω ὁ Δῆμος! καὶ ἀπέθανεν. Διὰ τῆς μικροσκοπικῆς καὶ σταθερᾶς γραφῆς του συνέταξε σχέδιον ὑπερασπίσεως λήγον διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων. «Ἡ τύχη ἐστὶν ἰδιότροπος· διαπιστεύομαι ὁμῶς εἰς τὸ μέλλον τὴν φροντίδα τῆς μνήμης μου καὶ τῆς ἐκδικήσεώς μου!»

Δὲν δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ *Raoul Rigault* καὶ ὁ *Ferré* ὑπῆρξαν οἱ ἄνδρες τοῦ Δήμου· οὗτος δὲν ἔσχεν ἄνδρες ἀλλὰ φάσματα, καὶ φάσματα ἀπολεσθέντα εἰς τὰς σκιὰς τοῦ παρελθόντος, ἅπερ ἡ ἀνάγκη τῆς μιμησεως ἐκίνησεν εἰς βιαιοπραγίας, ἀλλ' ἅτινα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διατυπώσωσιν οὐδεμίαν ἰδέαν νεοφανῆ. Ἀλλ' οὗτοι οἱ δύο περιγγοραῖοι ἠθοποιοὶ τῆς τρομοκρατίας ἀνυπολόγιστα δεινὰ ἐπροξένησαν, ὑπερεβλίστοντες πάντοτε τὴν ἀγέλην τῶν φαντασιολόγων εἰς βίαια μέτρα. Ἐν καιρῷ ἐπαναστάσεως, πρέπει τις νὰ φωνασκῇ ἰσχυρότερον παντὸς ἄλλου ἵνα ἀκούηται καὶ περισσότερον.

Ἐν τῷ βιβλίῳ του τῷ ἐπιγραφομένῳ *De Paris à Cayenne* (σελί: 59) γράφει ὁ *Delescluze*. «Ἡ στέρνησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ὀρεῖται, ἐν εὐθυδικίᾳ, νὰ ἐξαρκῇ πρὸς καταστολὴν τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων.» Εἶχε δικαίον· οὗτος ἠδύνατο νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νομὸν τοῦτον σχετικῶς ἥπιον, ἐὰν ἐτύγχανε πράγματι ὡς ὁ κυρίαρχος, ἀλλ' ὑπέκυπτεν εἰς τὴν πλειονοψηφίαν, ἐλαυνομένην ὑπὸ τῶν ἐξηγμένων, οἵτινες ὠνειοπολοῦν διαρκῇ τὴν λαμπρότητα καὶ διηνεκῇ τὸν τουφεκισμόν.

«Παρετηρήθη ἐν τοῖς συλλόγοις διαρκούσης τῆς ἐπαναστάσεως» λέγει ὁ *Stendhal*, «ὅτι πᾶσα περιδεὴς κοινωνία δεσπόζεται ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς καὶ ποδηγετεῖται ὑπὸ τῶν ἥκιστα πεφωτισμένων ἀλλ' ἀφρονεστέρων μελῶν της.» Ἡ ἀλήθεια αὕτη εἶναι ἀκαταμάχητος, ἅπαντα δὲ ἡ ἱστορία τοῦ Δήμου παρέχει αὐτῇ ἐπιπρόσθετον κύρος. Χωρὶς ποσῶς νὰ συγχωρήσωμεν τὴν ἐγκληματικὴν ἀνταρσίαν τῆς 18ης Μαρτίου καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀπορρεύσασαν ἀλλόκοτον κυβέρνησιν, δυνάμεθα οὐχ ἥττον νὰ εἰπώμεν ὅτι αὕτη ἠρίθμει ἀνθρώπους τινὰς οὐχὶ μνησικάκους καὶ κακοβούλους· πλὴν οὗτοι ἀνίσχυροι καὶ ἀσθενεῖς δὲν παρεδέχθησαν, ἀλλ' ὑπέστησαν τὰς αἱμοχαρεῖς προτάσεις, χωρὶς νὰ δυννηῶσι ν' ἀναβάλωσι τὴν ἐκτέλεσιν των. Ὡς ἐν τῇ ἐποχῇ τοῦ τῶν *Ιακωβίνων* δεσποτισμοῦ ἡ μετριοπολιτεία ἐνομιζέτο ἐγκλημα, καὶ ἐπὶ αὐστηρᾷ ποιῶν ὥφειλέ τις νὰ ὠρύηται πρὸς τοὺς λύκους ἰσχυρότερον αὐτῶν ὅπως μὴ ὑπ' αὐτῶν καταβροχθισθῇ.

Ὁ βάνυστος καὶ συρφετώδης ὄχλος τῶν ὁμοσπόνδων ἀξιωματικῶν ἦτο ἔτοιμος νὰ διαπράξῃ οἰονδήποτε κακούργημα· αἱ σφαγαὶ ἐφαίνοντο αὐτοῖς δίκαιαι, καὶ αἱ πυρκαϊαὶ δὲν τοῖς ἀπῆρτεκον· ἀλλὰ ταῦτα τὰ μέγιστα δεινὰ ἠδύναντο νὰ προληφθῶσιν ἐὰν οἱ ἡγήτορες τῆς ἀντιστάσεως, τὰ μέλη τῆς διοικήσεως τοῦ Δήμου, δὲν ἐβακχεύοντο μέχρι ἀνθρωποκτόνου μονομανίας ὑπὸ τῶν προτροπῶν, τῶν χλευασμῶν, τῶν ἀπειλῶν, τῶν ἐπιτιμήσεων τοῦ *Raoul Rigault* καὶ τοῦ *Ferré*, τῶν δύο τούτων φοβερῶν φαυλοβίων, οὓς ἡ ἱστορία θέλει στηλιτεύσει ὡς ἐστηλίτευσεν τοὺς *Hébert* καὶ *Marat*. Ὅσον οὕτω θέλομεν ἰδεῖ αὐτοὺς ἐνεργούντας ἐν ταῖς φυλακαῖς, αἵτινες ὑπῆρξαν αἱ πραγματικαὶ αὐτῶν κτήσεις, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διοικήσεως τοῦ Δήμου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ—Π. ΚΑΤΑΙΒΑΤΗΣ